

ZONDERLAND, MET TALENT

TurnHeld Epke Zonderland hoopte deze zomer in Amerika zijn turncarrière uit te bouwen en tegelijkertijd zijn studie geneeskunde te kunnen voortzetten. Maar de Amerikaanse autoriteiten twijfelden aan zijn amateurstatus, waardoor de verhuizing werd afgeblazen. Dus blijft Epke nog even in de buurt van zijn ouders Sophie en Huite, die in hun gezin de talenten voor het opscheppen hebben.

Shit, het is gebeurd

BEELD REUTERS

ZUS GEESKE: 'Johan en mijn vader waren in Beijing. Herre zat voor een reactie bij *Studio Sport*. Daar waren wij ook. Meteen na de finale belde mijn vader.'

VADER HUIITE: 'We zaten ter hoogte van de rekstok, aan de zijkant - de beste plaatsen - waar we de jury ook goed konden zien. Enorm spannend: Epke was in topvorm, en ineens valt hij en weet je dat alles over is. We hebben hem met rust gelaten, zagen hem ook pas later. Het beste is dan: niets zeggen, laat hem maar praten en aangeven waar hij behoefte aan heeft. Epke is mentaal sterk. Hij kan goed omgaan met verlies en het op de juiste manier verwerken. Dat moet ook, om te voorkomen dat je in een negatieve spiraal terechtkomt.'

BROER JOHAN: 'Ik scheld niet zo snel. Al voor hij eraf ging, zag ik dat de oefening niet helemaal liep zoals gepland. En op het moment dat-ie misgreep, wist ik meteen: shit, het is gebeurd. Epke zat er heel dichtbij, maar achteraf is het al geweldig dat hij in de finale stond. Dan ben je een absolute topturner. Misschien kwam Beijing net iéts te vroeg, op dus naar de herkansing in Londen.'

BROER HERRE: 'Ik zat midden in mijn verhuizing. Johan was na de auditie uitgekozen voor dat NS-project: Station Beijing. Dat had ik ook wel gewild, maar tijdens de finale zat ik bij de NOS. Meestal gaan Epke en ik samen naar EK's en WK's, waar hij de finale haalt en ik 25 meter verder op de tribune zit. Dan heb je nog enige invloed, via een blik. Die zoekt hij ook altijd. Dus voelde ik me in Nederland heel ver weg en heel machteloos. De hele oefening heb ik naar hem zitten roepen: "Kom op!". Toen hij eraf ging, gaven we allemaal een kreet, mijn vriendin gilte nog het hardst. Best mogelijk dat ik er een vloek heb uitgegooid.'

MOEDER SOPHIE: 'Elke wedstrijd is spannend. Zal het allemaal goed gaan? En dan heb ik het niet alleen over een Olympische gouden medaille. Een ongeluk zit in een klein hoekje. Dat hebben we met Johan meegemaakt. Op dit niveau gaat het er heel heftig aan toe. Als ze aan het trainen zijn of aan een wedstrijd deelnemen, en de telefoon gaat, schiet het altijd even door

mijn hoofd: er zal toch niets met Herre of Epke gebeurd zijn?'

GEESKE: 'Ik ben de oudste en was van ons vieren de eerste die op turnen ging. Allemaal hebben we aanleg en we hebben elkaar ook altijd gemotiveerd en gesteund. Die jongens zijn drie paar handen op een buik. Herre en Johan hebben Epke vanaf het begin op sleeptouw genomen. Mee mogen doen met de jongens was voor hem leuk en belangrijk. Als jongste kon hij hun niveau toen al aan. Dus dat Epke de beste zou worden, was niet verrassend. Wat hij vooral heeft, is lef; heel veel lef. Hij kent totaal geen angst, nooit gekend ook. Een bal in de sloot? Altijd werd Epke naar voren geschoven en erop af gestuurd: pak jij hem maar. 'Na een opleiding aan de Academie voor Lichamelijke Opvoeding in Groningen ben ik fysiotherapie gaan studeren aan de Hogeschool van Utrecht. In 2006 heb ik die afgerond. Johan is in Delft gaan studeren,

hoofd, en dus weet ik wat de waarde van de elementen is.

'Turnen heeft altijd centraal gestaan. In het begin van de middelbare schooltijd hebben we zelfs turnvakanties gehad, naar Engeland, Duitsland, Zwitserland. Mijn ouders in de camper, wij in tenten, en onze trainer en nog wat jongens gingen ook mee. Voor mijn ouders was het vakantie, en wij hadden toch ook wel een soort vakantiegevoel. 'Johan en Epke hebben meer talent dan ik. Dat is gewoon zo. Toch werd ik bij de junioren tweemaal Nederlands kampioen, terwijl Epke favoriet was. Hartstikke mooi. Het liefst wil je zelf winnen, en als het dan toch een ander moet zijn, dan Epke maar. Als hij straks naar Amerika vertrekt om zijn studie geneeskunde te vervolgen en vooral om een nog betere turner te worden, zal ik niet alleen mijn broer, maar ook mijn trainingsmaatje missen.'

JOHAN: 'Of ik meer talent dan Herre en Epke

die veehouder was. Die klom het puntdak op en liep op zijn handen over de nok van de ene naar de andere kant. Zelf deed ik - net als mijn vrouw - ook aan turnen, en ook aan hockey, schaatsen en atletiek. Ik houd van een uitdaging, maar risico's moeten ingedekt zijn. Dat moet ook wel als je ingenieur bent en je bezighoudt met bodemsanering. Maar nu ben ik met prepensioen en sinds een paar maanden bestuurslid van de Koninklijke Nederlandse Gymnastiek Unie. Daar heb ik nu tijd voor.'

SOPHIE: 'Zijn lef zal Epke inderdaad niet van mij hebben. Al ging ik met schaatsen altijd voorop, ook als het ijs niet helemaal betrouwbaar was. Ik kom uit een gezin waar veel muziek werd gemaakt. Epke speelt piston, Herre ook, mijn man trompet, Johan schuiftrombone en Geeske dwarsfluit. Ik speel trekharmonica en heb altijd in een koor gezongen.'

Geeske

Herre

Johan

Huite

Sophie

bouwkunde. Hij heeft pech gehad, is een aantal keer ziek geweest en heeft onder meer hersenvliesontsteking gehad. Daardoor heeft hij het hoogste turnniveau niet kunnen halen. Herre heeft commerciële economie gestudeerd en werkt bij de politie. Hij zit ook bij de nationale turntop, won vijf medailles op de laatste NK. In tegenstelling tot Epke gaat hij voor zekerheid, laat risico-elementen weg als hij niet helemaal zeker is van zijn zaak. Hij is wel degene naar wie de hele familie altijd meteen kijkt als Epke zijn oefening heeft gedaan: wat denk jij? We zijn natuurlijk zo subjectief als wat.'

HERRE: 'Het turnhandboek met alle elementen en reglementen ken ik uit mijn

heb, weet ik niet. Doordat ik als kind een paar keer goed ziek ben geweest en in het ziekenhuis ben beland, is mijn carrière gestagneerd en zal ik ook nooit weten hoe ver ik had kunnen komen. Tja, het is gegaan zoals het is gegaan.

'Intussen wonen we allemaal verspreid over het land, Geeske in Groningen, de andere jongens in Heerenveen en ik in Delft. Eenmaal per maand proberen we tegelijkertijd bij onze ouders in Lemmer te zijn, en daar kijken we altijd naar uit. Dan wordt er goed uitgepakt, met lekker eten. Epke mag dan graag helpen met koken, en dat kan hij ook. Ik offer me op mijn manier op en laat me graag bedienen.'

HUIITE: 'Zijn lef heeft Epke van mijn vader,

'Wonderkind' noemde zijn trainer Epke al toen hij nog heel klein was, maar dat wilden wij niet horen. Dat mag je een kind niet aandoen. Daarbij waren ze alle vier heel goed. Tja, en straks gaat Epke naar Amerika. Dat is wat hij wil, en dan staan wij achter hem. Toch is het weleens door mijn hoofd geflitst: als hij daar maar niet blijft. Het zal hier wel rustiger worden, want in dit huis draait alles om turnen. Dat is altijd zo geweest: van dagelijks wegbrengen naar Heerenveen om te trainen, en dus ook weer ophalen, tot aan allerlei regelwerk en spullen klaar en schoon hebben. Maar we hebben het altijd met plezier en liefde gedaan.'

Met z'n allen op turnvakantie